

заедно съ 600 руб. икономии, останали отъ продоволствие на ротата.

Въ края на мѣсець Септемврий на Зелено Дърво докараха нѣколко коля, натоварени, като съ дърва, съ кринковски пушки за прѣвѣоръжение на дружинитѣ. Въ качеството ми завѣдующъ оръжието въ 3-я дружина, азъ получихъ заповѣдь да приема за дружината нужното число пушки, да имъ направя описъ по *М.* и да ги раздамъ въ ротитѣ. При това ми се заповѣдваше още, при раздаването пушкитѣ въ ротитѣ, да ги прѣгледамъ най тщателно и то, въ присѣтствието на ротнитѣ командири.

Трѣбва ли да казвамъ за радостъта на опълченцитѣ, съ която тѣ бѣха обхванати, когато получиха кринковски пушки?

— Нека сега ни водятъ, кждѣто щѣтъ, казваха опълченцитѣ. Сеганѣма да мислимъ и треперимъ отъстрахъ, че слѣдъ два три гърмежа ще останемъ безъ пушки!

Но „сега“ прѣзъ мѣсець Октомврий и дума не ставаше за бой и настѣпление. Впрочемъ, това настѣпление не можеше и да се желае, защото при всичко, че опълченцитѣ се прѣвѣоръжиха съ кринковска пушка, но тѣ бѣха положително голи и боси. Говореше се истина, че Славянския благотворителенъ комитетъ билъ изпратилъ за опълчението кожуси, мундири, панталоне, обуца и др. Но знаеше ли се кога ще се получатъ?

— Вѣроятно, кожуситѣ ще се получатъ на пролѣтъ, казваха на присмѣхъ офицеритѣ.

А между това, съ настѣпванието на влажнитѣ и студени есенни дни, имаше се въпиюща нужда отъ тѣхъ. Опълченцитѣ цѣль день седяха сгушени въ колибитѣ си—около собата, или огъня, защото, както казвахъ и по горѣ не веднѣжъ, тѣ бѣха почти голи. За заемане караулитѣ и аванпостната служба, или пъкъ за испращане ротата на работа—мъчно можеше да се събере полвина рота до негдѣ добръ облечена, и то пакъ трѣбваше да се вземе отъ едни ботуши, а отъ други шинели и тѣй нататѣкъ. Слѣдъ това, не е за чудение, гдѣто офицеритѣ, па и самитѣ опълченци не съвсѣмъ желаяха настѣпванието напрѣдъ.